

Δημοτικό

Η ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Ανάθεμά τον που το ειπή: «Τ' αδέρφια δέν πονιούνται».
Τ' αδέρφια σκίζουν τα βουνά και δέντρα ξεβριζώνουν.
Τ' αδέρφια εκυνηγήσανε κι ενίκησαν το Χάρο.

Δυο αδέρφια είχαν αδερφή στον κόσμο ξακουσμένη,
τη φθόναγεν η γειτονιά, τη ζήλευεν η χώρα,
τη ζήλεψε κι ο Χάροντας και θέλει να την πάρη.
Στο σπίτι τρέχει και βρονά σαν νά 'ταν νοικοκύρης:
- Άνοιξε, κόρη, για να μπω, 'τοιμάσου να σε πάρω,
τι εγώ είμ' ο γιος της μαύρης γης, τς αραχνιασμένης πέτρας.

-Άσε με, Χάροντ', άσε με, σήμερα μη με πάρης,
ταχιά Σαββάτο να λουστώ, την Κυριακή ν' αλλάξω,
και τη Δευτέρα το ταχύ έρχομαι μοναχή μου.

Απ' τα μαλλιά την άρπαξε κι ή κόρη κλαίει και σκούζει
να και τ' αδέρφια που 'φτασαν ψηλά απ' το κορφοβούνι·
το Χάροντα κυνήγησαν και γλύτωσαν την κόρη.